

<p>Kada sam stigao ku?i, ve?era je ve? bila na stolu. Svojoj supruzi sam rekao da za nju imam va?nu vijest. Sjela je da me, kao i uvijek, saslu?a. Gledala je u mene i o?ekivala tu va?nu vijest koju ?u joj saop?iti. Bo?e, kakvu ?u joj samo bol sada nanijeti. Ho?e li to ona mo?i podnijeti? Jezik se sapli?e. Osje?am da ne?u mo?i izgovoriti ono ?to ?elim, a moram. Sakupljam snagu i uspijevam izgovoriti: ??elim da se razvedemo?...</p> <div style="text-align: justify;"> </div> <div style="text-align: justify;">Pre?o?e te te?ke rije?i preko moga jezika i rani?e ovu slaba?nu ?enu. Vidim da joj je te?ko. Bol koja se jasno vidi u njenim izmorenim o?ima je ve?a od nje. Tako je velika da se ne mo?e opisati. Samo je uspjela upitati: ?A za?to?"</div> <div style="text-align: justify;"> </div> <div style="text-align: justify;">Njeno pitanje sam zanemario, kao da ni?ta nije ni rekla. Vi?e nije bilo rije?i. Njih je zamijenio njen pla?. Iz ruke joj ispade ka?ika, a ona poluglasno re?e: ?Pa ti nisi ?ovjek!? Cijelu no? je plakala i vjerovatno razmi?ljala za?to joj to ?inim. Stvarni razlog nisam mogao iznijeti. Kako da ka?em da me?u nama vi?e nema ljubavi i da sada volim drugu ?enu!? Ta?no je da me?u nama vi?e nije bilo one stare ljubavi. </div> <div style="text-align: justify;"> </div> <div style="text-align: justify;">Ujutro sam joj dao papire da potpi?e sporazumni razvod braka, prema kome joj ostavljam stan, auto i 30 posto dionica koje posjedujem u jednoj velikoj kompaniji. Samo ih je pogledala i pocijepala. U braku smo ve? deset godina, a sada smo samo dva stranca pod istim krovom. Me?u nama vi?e nema bliskosti. Udaljili smo se jedno od drugoga. Njeno cijepanje papira sam prihvatio kao nepotrebno odugovla?enje, ali od moje namjere ne mo?e me ni?ta odvratiti. Volim D?enu, i tu ?injenicu ne mo?e ni?ta promijeniti. Njen pla? je za mene bio pokazatelj da je moja odluka ispravna. Ono ?to sam sedmicama planirao, po?inje se ostvarivati.</div> <div style="text-align: justify;"> </div> <div style="text-align: justify;">Nave?er sam se ku?i vratio kasno. Zatekao sam svoju suprugu kako ne?to pi?e. Ve?eru nisam o?ekivao niti ?elio, pa sam odmah oti?ao na spavanje. ?itav dan sam proveo sa D?enom i umorio sam se. U pono? se budim i vidim da ona jo? uvijek ne?to pi?e. Tome nisam pridavao nikakav zna?aj, te sam ponovo zaspao.</div> <div style="text-align: justify;"> </div> <div style="text-align: justify;">Ujutro su na mom stolu bili papiri koje je ona u no?i pisala. Napisala je uvjete pod kojima ?e potpisati ugovor o sporazumnom razvodu braka. Bili su to ?udni zahtjevi. Nije za sebe tra?ila ni?ta, osim jednog mjeseca koji bi jo? trebalo da provedemo zajedno. Tra?ila je da u tom periodu, pred drugima, postupamo onako kako se pona?a svaki normalan bra?ni par. Obrazlo?ila je to ?injenicom da na? sin ima ispite u ?koli, a ona ne ?eli da na? razvod lo?e utje?e na njegov uspjeh. Bez razmi?ljanja sam pristao na taj njen uvjet.</div> <div style="text-align: justify;"> </div> <div style="text-align: justify;"> </div> <div style="text-align: justify;">Ali, ona ima jo? jedan uvjet. ?eli da svako jutro uradim ono ?to sam uradio prvo jutro u na?em bra?nom ?ivotu. Tra?i da je svako jutro na rukama iznesem iz spava?e sobe.</div> <div style="text-align: justify;"> </div> <div style="text-align: justify;">Pomislio sam da ve? gubi razum. Me?utim, ako je to njena posljednja ?elja i to ?u ispo?tovati. Ta, mjesec ?e brzo pro?i i ja ?u biti slobodan.</div> <div style="text-align: justify;"> </div> <div style="text-align: justify;">O tim ?udnim uvjetima sam obavijestio D?enu, a ona je podrugljivo

primijetila da je to njen posljednji bezuspješni pokušaj da izbjegne razvod braka. Sa suprugom već dugo vremena nisam dijelio postelju, ali kada sam je prvo jutro uzeo u naružje, moja osjećanja prema njoj se probudila. Sjećanja su navirala. Bila su živa i snažna. Nisam ih se mogao osloboditi. Moj prvi dan braka sa ovom ženom je izašao na površinu.

Naš sin je vidio kako sam njegovu mamu uzeo u naružje, i počeo vikati: "Babo nosi mamu!" Osjetio sam nekakvu gorčinu u grlu. "Ta bi moj sin rekao da zna "ta ja žinim njegovoj mami!?" Ne zna on koliku joj bol nanosim. Pronio sam je kroz dnevni boravak do kuhinjske praga, onako kako sam to učinio prije deset godina. A ona je zatvorila oči i proćaputala: "Molim te, nemoj još govoriti djetetu o našem razvodu". Klimnuo sam glavom, potvrdivši da neću.

Kada sam krenuo na posao, ona je stajala na autobuskoj stanici. Idemo u istom pravcu, ja sam sam u autu a ona čeka autobus. Pored nje sam prošao kao da je ne poznajem. To nikada ne mogu zaboraviti.

Sljedećeg dana, dok sam je nosio, njen miris me podsjetio na sretne dane našeg bračnog života. Uvidio sam da sam je potpuno zapostavio. Vrijeme je ispisalo blage crte po njenom licu. Više nije mlada i lijepa kao nekada. I njena kosa se promijenila. Jedno pitanje me mučilo: Kakav sam ja to uvijek i da li joj žinim nepravdu?"

četvrti dan, dok sam je nosio na svojim rukama, vratila se ona nekadašnja bliskost prema toj ženi. Bio je to jaki osjećaj koji me potpuno nadvladao. Darovala mi je deset najljepših godina svoga života. Bila je prema meni dobra i poslušna. Takva žena je pravo blago. Svaki naredni dan je jačao ta osjećanja prema njoj. Dženi o tome nisam ništa govorio. Iz dana u dan moja supruga je bila sve lakša. Nije je bilo teško nositi. Mislio sam da gubi težinu zbog briga i našeg skorog rastanka. Za ženu nema većeg udarca od razvoda braka.

Jednog dana sam posmatrao kako traži odjeću da se obuče. Sva odjeća joj je bila velika. Tada sam znao da mi je lahko nositi zato što je izmršavila. Jednog dana, dok sam pored nje sjedio, spontano sam pružio ruku prema njoj i nježno je spustio na njenu glavu. Tada je naš sin ušao i povikao: "Babo, vrijeme je da nosiš mamu!"

Njemu je bilo drago gledati kako je nosim i to je postalo sastavni dio njegovog svakodnevnog života. Taj trenutak je isekivao i radovao mu se. Ona ga je pozvala i zagrlila s toliko topline, kao da je to posljednji zagrljaj. Uzeo sam je i ponio iz sobe. Nježno je savila svoje slabe ruke oko mog vrata... Osjetih prema njoj ono što sam osjetio kada sam je prvi puta u naružje uzeo. Taj lijepi osjećaj je narušavalo samo to što je ona sada mnogo slabija.

Kada sam je u naružje uzeo posljednje jutro, nisam mogao ni jednog koraka krenuti naprijed. Naš sin je već bio u školi. Ostali smo sami u kući. Nisam vjerovao da se tako nešto može desiti. Bez nje više nisam mogao. Mome kajanju nije bilo kraja. Spustio sam je na krevet, zagrlio i zaplakao. Molio sam je da mi oprost i govorio: "Sve do sada nisam znao koliko si dobra i "ta mi znači!"

Zatim sam istrčao iz kuhinje, sjeo u auto i otišao do Džene. Pred njenom kuhinjom sam istrčao iz auta ne zatvorivši vrata. Bojao sam se

zadržavanja pred njenom kućom, da se ne bih predomislio i ponovo promijenio svoju odluku. Džena me čekala pred svojim vratima sa osmijehom na licu. Rekao sam: "Džena, žao mi je, ali ja se nikada neću razvesti od svoje supruge!" Moje riječi su je izbezumile. Bila je nepomična. Kroz suze je izustila: "Jesi li ti normalan!?" Ponovo sam se izvinuo a ona me oćamari i zalupi kućna vrata.

Monotoniju u moj brak su donijele sitnice. Nismo se jedno od drugoga udaljili zato što se ne volimo. Nedostajali su nam samo poneka lijepa riječ i lijep postupak. Nosio sam je na svojim rukama samo mjesec dana i sreća se vratila u našu kuću. Vraćajuć se od Džene, donio sam vrstu odluku da ću od sada svako jutro nositi svoju suprugu u naružju, sve dok nas smrt ne rastavi.

Svratio sam u cvjećaru da kupim supruzi najljepši buket cvijeća. Trgovkinja me upita: "Šta ćemo napisati na podsjetnici?" Sav sretan sam rekao: "Nosit ću te u naružju sve dok nas smrt ne rastavi". Poćurio sam kući da je obradujem, a moje lice je krasio osmijeh, koji nisam mogao skinuti sa lica. Ućao sam u njenu sobu, ali... Moja draga supruga je lećala nepomićno. Napustila je ovaj svijet.

Saznanje da se moja plemenita supruga mjesecima borila s tumorom a da mene o tome nije ni obavijestila, pogodilo me kao grom iz vedra neba. Zato je ona onako naglo oslabila. Poćtedila me brige i tuge, a ja sam je povrijedio na najgori mogućin. Okrenuo sam joj leća kada joj je bilo najteće. Bio sam potpuno zaslijepljen i zaveden. Moćda će ona meni i oprostiti, ali ja to sebi nikada neću oprostiti.

Znala je ona da na ovom svijetu neće dugo ostati, pa je ćeljela da poćtedi našeg sina trauma kojima bi bio izloćen da smo se rastali. ćeljela je da se naš sin mene sjeća kao ćovjeka koji je iskreno volio njegovu mamu. Udoban stan, luksuzni automobil, dionice i velika ućtećevina nisu garant sreće u braku. Sitnice ćivot ćine i ljude usrećuju.

Naćite vremena za svog ćivotnog saputnika.

Nadam se da će neko uzeti pouku iz onoga ćto se meni desilo i da će ova moja ispovijest spasiti neki brak i neku porodicu.

Nepoznati autor